

жеше свѣщъта, а другиятъ подредъ ни изгледаше. Изведнѣжъ свѣщъта приближи къмъ мене и мама. Менѣ ми се стори, че сърдцето ми спрѣ да бие. Краката ми отслабнаха. Въ този моментъ единиятъ войникъ каза на другаря си:

— Вързи напрѣдъ!

Войниците отминаха насъ и започнаха по редъ да гледатъ другитѣ. Ето, че тѣ спрѣха въ жгъла гдѣто седѣше Мариамъ. Тя бѣше въ нѣшето село една отъ най-красивитѣ дѣвойки.

— Стани!—каза единътъ войникъ, като я улови за ржката.

Мариамъ извика и се притисна къмъ майка си.

— Ставай! — изруга другиятъ войникъ и насочи остра къма къмъ гърдитѣ на нещастната дѣвойка.

Мариамъ изпищѣ и по-силно се притискаше къмъ майка си, но войниците я сграбчиха и я отнесоха. Тѣ затвориха вратитѣ, и плачѣтъ на Мариамъ утихна, не се чуваше вече Тѣнината пакъ нахлу. Всички мълчаха изпълнени съ страхъ и ужасъ.

Щомъ излѣзоха войниците, мама ме нахъра да легна съ лице къмъ стѣната. И тя седна прѣдъ мене. Но до сутринята азъ мислѣхъ се за Мариамъ, която вече не се върна.

Заспазла съмъ. На сънь, като че чуватъ гърмежи. Стрѣснахъ се. Прѣзъ пукнатинитѣ влизѣше свѣтлина. Значи, бѣ се зазорило. Отъ вѣнь се чуваха гърмежи. Видѣхъ жени натрупани около една дупка на обора. Тѣ гледаха навѣнь и плачеха, като си удрѣха главитѣ. Дѣцата сбрани въ жгъла на обора сжщо плачеха. Поискахъ да погледна и азъ, но мама не ми позволи.

Въ тоя моментъ прѣзъ една дупка се подаде пушка и отъ вѣнь се чу гласъ:

— Замо ревете? И вие ли искате сжщото? . . .

А вѣнь гърмежитѣ продължаваха. Най-послѣ къмъ обѣдъ спрѣха.

Азъ се възползувахъ отъ случая и погледнахъ прѣзъ дупката. И що да видя:

Съ хиляди убити мъже, голи и боси, бѣха натрупани единъ възъ другъ. Уплашихъ се, че между тѣхъ ще позная татка. Не знамъ защо подигнахъ очи нагорѣ, и между дървзатата видѣхъ гордо издигащия се сводъ на чеквата Св. Ив. Кръстителъ. Въ тая минута чухъ мъжки гласъ въ двора. Обърнахъ се — войниците бѣха донесли хлѣбъ да ни раздаватъ.